

Οι εργατικές ανάγκες και το περιεχόμενο των αγώνων του εργατικού κινήματος στην εποχή του πολεμικού καπιταλισμού

Εισηγητική ομιλία του Δημήτρη Αδαμόπουλου [ΟΒ Επισιτισμού Οργ. Αττικής, μέλους του ΚΣ της ν.Κ.Α], στην **εκδήλωση για την Εργατική Συνδιάσκεψη που οργάνωσε η Κομμουνιστική Απελευθέρωση στις 2 Οκτωβρίου 2026 στην Πάντειο με θέμα:**

Από τις εμπειρίες του χθες, στους αγώνες του σήμερα και του αύριο:
Για ένα κίνημα εργατικής χειραφέτησης.

Η εποχή μας χαρακτηρίζεται από ένα **σύνολο εκρηκτικών αντιφάσεων:**

Πρώτον: Ποτέ στην ιστορία η ανθρωπότητα δεν διέθετε τόσο ανεπτυγμένες παραγωγικές δυνατότητες. Η επιστήμη, η τεχνολογία, η αυτοματοποίηση και η τεχνητή νοημοσύνη επιτρέπουν σήμερα να παράγεται πολύ περισσότερος κοινωνικός πλούτος με λιγότερη ανθρώπινη εργασία. Αυτή η τεράστια αύξηση της παραγωγικότητας θα μπορούσε να σημαίνει υψηλότερους μισθούς, δραστική μείωση του εργάσιμου χρόνου, εξάλειψη της φτώχειας και περισσότερο ελεύθερο χρόνο, πρόσβαση στον πολιτισμό, στη γνώση και στα κοινωνικά αγαθά για όλους.

Όμως αυτή η αύξηση του παραγόμενου πλούτου δεν μεταφράζεται σε αντίστοιχη βελτίωση

της ζωής των εργαζομένων. Αντίθετα, τις τελευταίες δεκαετίες η παραγωγικότητα αυξάνεται πολύ ταχύτερα από τους μισθούς, ενώ στην Ελλάδα η απόκλιση είναι ακόμη μεγαλύτερη. Είναι χαρακτηριστικό ότι το 2024 το μερίδιο των μισθών στο ΑΕΠ βρισκόταν περίπου στο 35%, την ώρα που το μερίδιο των κερδών έφτανε το 50,2%. Με απλά λόγια, όσο περισσότερο πλούτο παράγουμε, τόσο μεγαλύτερο μέρος του συγκεντρώνεται στα κέρδη αντί να επιστρέφει σε αυτούς που τον παράγουν.

Και όμως, όσο μεγαλώνουν οι δυνατότητες της εποχής, τόσο βαθύτερη γίνεται η εκμετάλλευση. Οι μισθοί συμπιέζονται, ενώ η τεχνολογία αξιοποιείται για μεγαλύτερη εντατικοποίηση, έλεγχο και πειθάρχηση της εργασίας. Δείκτες παραγωγικότητας, συνεχείς αξιολογήσεις, αλγόριθμοι και συστήματα τεχνητής νοημοσύνης παρακολουθούν όλο και πιο στενά την απόδοση του εργαζόμενου, ενώ παράλληλα η επισφάλεια και οι ελαστικές σχέσεις γενικεύονται. Και αντί η αύξηση της παραγωγικότητας να μειώνει τον χρόνο εργασίας, στην Ελλάδα βλέπουμε το δήμερο, το 13ωρο, την απλήρωτη εργασία εκτός ωραρίου και την ανάγκη για δεύτερη δουλειά να διευρύνουν τον πραγματικό εργάσιμο χρόνο. Η αντίφαση γίνεται επομένως όλο και πιο καθαρή: παράγουμε περισσότερο, με πιο προηγμένα μέσα και μεγαλύτερη παραγωγικότητα, αλλά ένα ολοένα και μεγαλύτερο μέρος αυτής της δυνατότητας μετατρέπεται όχι σε καλύτερη ζωή για τους εργαζόμενους, αλλά σε μεγαλύτερα κέρδη, μεγαλύτερη ένταση της εργασίας και βαθύτερο έλεγχο πάνω στη ζωή μας.

Δεύτερον: Για την εργατική τάξη και τα πιο φτωχά νοικοκυριά η πίεση από την άνοδο του κόστους ζωής εκτινάσσεται. Στο φτωχότερο 20% του πληθυσμού, μόνο η διατροφή και η στέγαση απορροφούν πάνω από το μισό της συνολικής δαπάνης, τη στιγμή που για το πλουσιότερο 20% το αντίστοιχο ποσοστό είναι πολύ χαμηλότερο. Και η αύξηση των δαπανών δεν σημαίνει ότι οι εργαζόμενοι ζουν καλύτερα. Η ίδια η ΕΛΣΤΑΤ καταγράφει μείωση της κατανάλωσης σε βασικά αγαθά, όπως το ψωμί, τα ψάρια, το γάλα, τα φρούτα και τα λαχανικά. Με απλά λόγια, οι εργαζόμενοι πληρώνουν περισσότερο για να καλύπτουν λιγότερες ανάγκες.

Ιδιαίτερα για τη νέα γενιά, η ακρίβεια συναντιέται με τη στεγαστική κρίση και μετατρέπεται σε πραγματικό φραγμό για μια αυτόνομη ζωή. Τα ενοίκια και συνολικά το κόστος στέγασης απορροφούν όλο και μεγαλύτερο κομμάτι του εισοδήματος,

Και όλα αυτά δεν συμβαίνουν επειδή «όλοι χάνουμε το ίδιο». Η ακρίβεια λειτουργεί μέσα σε ένα περιβάλλον αυξημένης επιχειρηματικής κερδοφορίας και συγκέντρωσης της αγοράς. Οι ανατιμήσεις στα βασικά αγαθά, στην ενέργεια, στα καύσιμα και στη στέγη δεν είναι ένα

ουδέτερο ή φυσικό φαινόμενο. Μετατρέπονται σε μηχανισμό αναδιανομής εισοδήματος από την εργασία προς το κεφάλαιο.

Τρίτον: Η είσοδος σε μια εποχή πολεμικού καπιταλισμού δεν ετοιμάζει μόνο τους λαούς και την παγκόσμια εργατική τάξη να γίνουν κρέας στα κανόνια τους. Επιταχύνει ταυτόχρονα την επίθεση στα κοινωνικά και εργασιακά δικαιώματα, καθώς όλο και μεγαλύτερο κομμάτι του κοινωνικού πλούτου κατευθύνεται στους εξοπλισμούς, στην πολεμική βιομηχανία και στην προετοιμασία για νέες συγκρούσεις. Και πίσω από τους αριθμούς βρίσκεται η πραγματική φρίκη των πολέμων: νεκροί, ξεριζωμένοι, κατεστραμμένες πόλεις και κοινωνίες. Στη Μέση Ανατολή και ιδιαίτερα στην Παλαιστίνη αυτή η βαρβαρότητα αποτυπώνεται με τον πιο ακραίο τρόπο, με τον παλαιστινιακό λαό να πληρώνει ένα τεράστιο ανθρώπινο τίμημα μέσα στη συνεχιζόμενη γενοκτονία που συντελείται, από το κράτος τρομοκράτη του Ισραήλ.

Για την Ελλάδα, που χρόνο με τον χρόνο μετατρέπεται σε ένα τεράστιο οικόπεδο για την ανάπτυξη στρατιωτικών βάσεων και σε ορμητήριο των φονιάδων του ΝΑΤΟ, δεν χρειάζεται να πούμε πολλά για να αντιληφθούμε την πραγματικότητα. Ας μείνουμε σε ένα στοιχείο: οι συνολικές επενδύσεις μόνο για τα στρατιωτικά εξοπλιστικά προγράμματα αναμένεται να φτάσουν τα **25 δισ. €**. Σε αυτή την κατεύθυνση εντάσσεται και η «**Ασπίδα του Αχιλλέα**», ένα πρόγραμμα άνω των 3 δισ. ευρώ που δεν αποτελεί απλώς άλλο ένα πανάκριβο εξοπλιστικό πρόγραμμα, αλλά ποιοτική αναβάθμιση της στρατηγικής συμμαχίας με το κράτος δολοφόνο του Ισραήλ και βαθύτερη πρόσδεση της χώρας στους πολεμικούς σχεδιασμούς στην Ανατολική Μεσόγειο, παρά την προσπάθεια του να παρουσιαστεί από την Κυβέρνηση ως αμυντικό σύστημα. Την ίδια στιγμή, στην εκπαίδευση και την υγεία παραμένουν χιλιάδες κενές θέσεις εργασίας, ενώ σχολεία και νοσοκομεία παραδίδονται ουσιαστικά μέσω ΣΔΙΤ σε ιδιώτες, για να απαλλαγεί το κράτος από το κόστος συντήρησης και ανακαίνισης.

Αυτές οι αντιφάσεις δεν είναι ιστορικό ατύχημα ή κακοτοπιά της περιόδου. Είναι ο ίδιος ο σύγχρονος καπιταλισμός. Για αυτό και η υπεράσπιση των ζωτικών συμφερόντων, των αναγκών και των ονείρων της εργατικής τάξης απαιτεί στο σήμερα, την απειλή και τον κλονισμό της αστικής εξουσίας, την αλλαγή του συσχετισμού δύναμης μεταξύ της αστικής και της εργατικής πολιτικής και την ανατροπή του, χωρίς - ναι μεν αλλά - και παραμύθια με δράκους, ενδιάμεσα στάδια και φιλολαϊκή διαχείρισή του.

Σε αυτόν το αγώνα, το εργατικό κίνημα αποτελεί την πρωτοπόρα κοινωνική δύναμη, την εμπροσθοφυλακή και την “φυσική” ηγεσία του πολυμόρφου ιστορικού μπλοκ της ανατροπής

και των καταπιεσμένων. Για αυτό και η μέχρι στιγμής μεγάλη απουσία του εργατικού κινήματος -ως η συνειδητή και συλλογική έκφραση των συμφερόντων της εργατικής τάξης που αντιλαμβάνεται όμως τον εαυτό της ως αυτό που πραγματικά είναι, ως ο δημιουργός του πλούτου και της κοινωνίας, με συναίσθηση του ιστορικού της ρόλου- και τελικά η κατάντια του σε ένα θλιβερό επαίτη στη γωνία των μεγάλων εξελίξεων και σε “αυλικό” των κανόνων της αστικής πολιτικής, δυσχεραίνει τόσο πολύ τον ταξικό αγώνα.

Δείχνει μήπως αυτή η θέση απαισιοδοξία και φυγή από τον άμεσο καθημερινό αγώνα για την καλύτερευση των συνθηκών ζωής της εργατικής τάξης, του λαού και της νεολαίας. Φυγή από τα άμεσα καθήκοντα του εργατικού-συνδικαλιστικού κινήματος; Το αντίθετο, είναι το γέμισμα των αποσκευών μας, στο μακρύ ταξίδι του αγώνα με ζωντάνια, μαχητικότητα, αποφασιστικότητα και αντοχή. Ταξίδι που ξεκινάει τώρα, με τη βουτιά στο ωκεανό της εκρηκτικής κοινωνικής πραγματικότητας που γεννά όρους και προϋποθέσεις ώστε κάθε χώρος δουλειάς, κάθε λαϊκή γειτονιά, κάθε μέρος που συγκεντρώνεται η νεολαία, ιδιαίτερα η εργατική που βιώνει με την μεγαλύτερη ένταση την επίθεση, να γίνει μια εστία αγώνα!

Για την επιβολή κατακτήσεων και τη δημιουργία ορατών αντιπαραδειγμάτων νίκης που ανεβάζουν τη λαϊκή αυτοπεποίθηση. Τη συγκέντρωση δυνάμεων, εμπειριών, ρεπερτορίων δράσης και τη δημιουργία μορφών οργάνωσης που ενισχύουν την εργατική-λαϊκή αντιπολίτευση και που όχι μόνο προετοιμάζουν την τάξη μας και το λαό για τις μεγάλες συγκρούσεις που έρχονται, όπως δείχνει και ο γενικός αναβρασμός που βρίσκεται σε εξέλιξη σε μια σειρά χωρών της Ευρώπης, αλλά επιταχύνουν και τον πολιτικό χρόνο, πολώνουν το κλίμα και τον ταξικό αγώνα.

Διότι έχουμε επίγνωση και δεν το φοβόμαστε. Η ουσιαστική καλύτερευση των συνθηκών ζωής, μπορεί να έρθει μόνο σε συνθήκες εξεγερτικές, σε συνθήκες καθολικής και κατά μέτωπο σύγκρουσης με το κεφάλαιο και την αστική εξουσία, αλλά μέχρι τότε, δεν θα γυρνάμε και το άλλο μάγουλο στις κυβερνήσεις και την εργοδοσία. Διότι με μια τέτοια ματιά και τακτική, ακόμα και οι ήττες ή η πρόσκαιρη υποχώρηση, μπορούν να μετατραπούν σε εμπειρίες και χρήσιμα συμπεράσματα για τις επόμενες νικηφόρες εξορμήσεις και όχι σε άτακτη φυγή και απαισιοδοξία όπως κυριαρχεί στην υπάρχουσα αριστερά και τα κινήματα τώρα.

Αυτή είναι η ουσία της πρότασής μας για το κίνημα εργατικής χειραφέτησης.

Το πολιτικό εργατικό κίνημα για το οποίο παλεύουμε αποτελεί την πρόταση μετασχηματισμού του μαζικού αγώνα για τα κοινωνικά και τα οικονομικά δικαιώματα σε

συνολικό πολιτικό κίνημα ρήξης και ανατροπής. Ένα τέτοιο κίνημα έχει τη δυνατότητα να πολιτικοποιεί, να συνενώνει, να αφουγκράζεται τις ανησυχίες και εντέλει να αντιπαλεύει τα καθημερινά προβλήματα. Να δυναμώνει την πάλη για τα άμεσα και τα μακροπρόθεσμα συμφέροντα της εργατικής τάξης, και να την συνδέει με τη διεκδίκηση της κοινωνικής απελευθέρωσης.

Γι' αυτό και η απάντηση δεν μπορεί να είναι η προσαρμογή στις «αντοχές της οικονομίας» ούτε η διαπραγμάτευση για το ποσοστό της εκμετάλλευσής μας, αντίληψη που κυριαρχεί στον υπάρχον συνδικαλιστικό κίνημα. Χρειαζόμαστε ένα νέο εργατικό κίνημα που να εκφράζει τα συνολικά συμφέροντα της τάξης μας, να οργανώνει την πάλη με βάση τις σύγχρονες ανάγκες και τις πραγματικές δυνατότητες της εποχής και να συγκρούεται ανοιχτά με τη στρατηγική του κεφαλαίου.

Ένα εργατικό κίνημα ανεξάρτητο από το κράτος, τις κυβερνήσεις και την εργοδοσία. Που δεν αποδέχεται ως όριο την ανταγωνιστικότητα των επιχειρήσεων ούτε μετατρέπει τα σωματεία σε μηχανισμούς κοινωνικής συναίνεσης.

Πρώτα απ' όλα, ένα εργατικό κίνημα που θα βάζει μπροστά τα εργατικά συμφέροντα. Για να κερδίσουμε εμείς, πρέπει να χάσει το κεφάλαιο. Δεν αρκεί ένας αμυντικός αγώνας για την υπεράσπιση κατακτήσεων που σε μεγάλο βαθμό έχουν ήδη ξηλωθεί. Παλεύουμε για ριζική αύξηση του εργατικού εισοδήματος, με αυξήσεις στους μισθούς και τις συντάξεις και κανέναν μισθό ή σύνταξη κάτω από 1.400 ευρώ καθαρά (κατώτατος που όσο ανεβαίνει ο πληθωρισμός θα πρέπει να ανεβαίνει και αυτός). Αρνούμαστε κάθε σύνδεση του μισθού με την παραγωγικότητα και την ανταγωνιστικότητα των επιχειρήσεων, καθώς και την αντικατάστασή του από bonus, vouchers και πρόσκαιρες παροχές. Η αύξηση των μισθών δεν είναι μόνο όρος αξιοπρεπούς διαβίωσης· είναι και μέσο ανατροπής της σημερινής σχέσης μισθών και κερδών, αμφισβητώντας στην πράξη τα όρια που θέτουν η «ανταγωνιστικότητα» και οι «αντοχές της οικονομίας».

Παλεύουμε για δραστική μείωση του χρόνου εργασίας, για 30ωρο - 6ωρο - 5ήμερο, με μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλους. Οι σύγχρονες παραγωγικές δυνατότητες επιτρέπουν λιγότερη δουλειά και περισσότερο ελεύθερο χρόνο, όχι 13ωρα, δεύτερες δουλειές και διαρκή εντατικοποίηση. Θέλουμε χρόνο για ζωή, δημιουργία, πολιτισμό, ξεκούραση και ανθρώπινες σχέσεις.

Στο πεδίο της κοινωνικής ασφάλισης, διεκδικούμε αποκλειστικά δημόσιο, καθολικό και αναδιανεμητικό σύστημα, πλήρη ασφαλιστικά δικαιώματα, ουσιαστική μείωση των ορίων

ηλικίας και πλήρη σύνταξη μετά από 30 χρόνια εργασίας —25 στα Βαρέα και Ανθυγιεινά. Παράλληλα, παλεύουμε για ανθρώπινους ρυθμούς εργασίας, ενάντια στην εντατικοποίηση, τον ασφυκτικό έλεγχο και την επιτήρηση, και για ουσιαστικά μέτρα υγείας και ασφάλειας σε κάθε χώρο δουλειάς. Δεν αποδεχόμαστε ότι η προστασία της ανθρώπινης ζωής αποτελεί «κόστος» για τις επιχειρήσεις. Δεν είμαστε αναλώσιμοι. Δεν θα θυσιάσουμε την υγεία και τη ζωή μας για τα κέρδη τους. Δεν θα ανεχτούμε ούτε έναν ακόμη νεκρό ή σακατεμένο συνάδελφό μας.

Ταυτόχρονα, χρειαζόμαστε ένα εργατικό κίνημα με βαθιά αντιπολεμικό και διεθνιστικό χαρακτήρα. Η ανάγκη συγκρότησης αντιπολεμικού πολιτικού προγραμματικού λόγου του ίδιου του εργατικού κινήματος με πλαίσιο στόχων και διεκδικήσεων που θα στοχεύουν στον πυρήνα του προβλήματος της σύγχρονης πολεμικής απειλής δεν αποτελεί ιδεοληψία και απογειωμένη «επαναστατική προπαγάνδα» κάποιων αριστερών μειοψηφιών.

Ο σύγχρονος ταξικός-αντιπολεμικός-διεθνιστικός αγώνας αποτελεί μάχη για το Μεροκάματο και το Φαί, την Παιδεία, την Υγεία, τα Κοινωνικά Δικαιώματα, αλλά αν δεν συγκροτηθεί στην βάση στόχων που «κοιτάνε» τον πραγματικό εχθρό στα μάτια, κινούνται δηλαδή σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση και σε αντιπαράθεση με το σύστημα και όχι σε συνδιαλλαγή μαζί του, τόσο ο αγώνας θα παραμένει στην καλύτερη ατελέσφορος και στην χειρότερη υποκριτικός.

Για αυτό, στην Ελλάδα του 2026, η μάχη για να κλείσουν όλες οι βάσεις του θανάτου, ο στόχος της εξόδου από το NATO και την Ευρωπαϊκή Ένωση, της διακοπής κάθε οικονομικής και πολιτικής σχέσης με το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ, που βραχυπρόθεσμα μας τάζει ματωμένα κέρδη από τους φονιάδες που παραθερίζουν στα ελληνικά νησιά και από τα κεφάλαια της ισραηλινής ελίτ που επενδύονται στο real estate, αλλά μεσοπρόθεσμα και μακροπρόθεσμα μας σέρνει ως άμεσα εμπλεκόμενους σε έναν νέο γύρο καταστροφικών πολεμικών ανταγωνισμών, πρέπει να βρίσκονται στην προμετωπίδα του πολιτικού αγώνα των εργαζομένων. Την ίδια στιγμή, η καταδίκη του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού (για το ποια πολυεθνική θα έχει τον πρώτο λόγο στις εξορύξεις και ποιο μπλοκ δυνάμεων θα είναι «αρχιμπέης» στην Ανατολική Μεσόγειο) ως άδικου και επικίνδυνου και από τις δύο πλευρές και η ανάληψη πρωτοβουλιών για κοινή διεθνιστική δράση των δύο λαών, ενάντια στους εγχώριους και διεθνείς καταπιεστές τους είναι εξίσου κρίσιμη. Γιατί στο όνομά του δικαιολογείται αυτό το τεράστιο εξοπλιστικό πάρτι, που πληρώνει ο λαός και απολαμβάνει το κεφάλαιο.

Έχουμε ανάγκη ένα εργατικό κίνημα που να παλεύει και για το σύνολο της ζωής της

εργατικής τάξης και των συμφερόντων του λαού και της νεολαίας. Δεν μπορεί να τελειώνει η δράση του στην πύλη του εργοστασίου ή στην πόρτα της επιχείρησης. Η ακρίβεια, η στέγη, η υγεία, η παιδεία, οι μετακινήσεις, το περιβάλλον, ο πολιτισμός είναι εργατικά ζητήματα. Τα σωματεία πρέπει να αποτελούν πραγματικό στήριγμα για τον εργαζόμενο, να οργανώνουν την αλληλεγγύη και να βρίσκονται εκεί όπου χτυπιέται η ζωή του. Γι' αυτό η μάχη ενάντια στην ακρίβεια και για τα κοινωνικά αγαθά αποτελεί οργανικό μέρος της εργατικής πάλης: κατάργηση του ΦΠΑ και πλαφόν στα βασικά είδη, προστασία της λαϊκής κατοικίας και δημόσιο πρόγραμμα εργατικής και κοινωνικής στέγης, δημόσια και δωρεάν υγεία και παιδεία, δημόσιες συγκοινωνίες, νερό, ενέργεια και βασικές υποδομές έξω από τη λογική του κέρδους και των ιδιωτικοποιήσεων. Τα κοινωνικά αγαθά δεν είναι εμπορεύματα και η κάλυψη των βασικών αναγκών δεν μπορεί να εξαρτάται από το πορτοφόλι του καθενός.

Ταυτόχρονα έχουμε ανάγκη, ένα εργατικό κίνημα που θα μπορεί να ενώνει και να εκφράζει το σύνολο των εργαζομένων, δίνοντας προτεραιότητα στην οργάνωση και την έκφραση των προλεταρίων σε κάθε κλάδο, των πιο καταπιεσμένων και υπό εκμετάλλευση κομματιών της τάξης. Που οργανώνει όλους τους εργαζόμενους ανεξάρτητα από ειδικότητα, σχέση εργασίας, εθνικότητα ή μορφή απασχόλησης. Τον μόνιμο και τον συμβασιούχο. Τον εργολαβικό και τον «freelancer». Τον Έλληνα και τον μετανάστη. Τον νέο κόσμο της δουλειάς που σήμερα εργάζεται στον επισιτισμό, στο εμπόριο, στα τηλεφωνικά κέντρα, στις πλατφόρμες, στα ξενοδοχεία, στον τουρισμό και στις υπηρεσίες, εκεί όπου η εργοδοτική αυθαιρεσία, η επισφάλεια, η μαύρη εργασία, ο φόβος της απόλυσης και η απουσία συνδικαλιστικής οργάνωσης δυσκολεύουν ακόμη περισσότερο τη συλλογική διεκδίκηση.

Γιατί σήμερα, εκατοντάδες χιλιάδες νέοι εργαζόμενοι και πολλοί περισσότεροι μετανάστες/τριες παραμένουν έξω από τα σωματεία. Όχι επειδή δεν έχουν λόγους να αγωνιστούν, αλλά επειδή το υπάρχον συνδικαλιστικό μοντέλο και ο αστικοποιημένος συνδικαλισμός αδυνατεί ή δεν θέλει να τους εκφράσει. Η γραφειοκρατικοποίηση, η λογική της ανάθεσης, η συνεργασία με την εργοδοσία, οι «δυσκολίες της οικονομίας» ως μέτρου των διεκδικήσεων και ο αποκλεισμός ολόκληρων τμημάτων της τάξης έχουν αποδυναμώσει το συνδικαλιστικό κίνημα και έχουν ανοίξει τον δρόμο στη μεγαλύτερη αντεργατική επίθεση των τελευταίων δεκαετιών.

Και όλα αυτά απαιτούν έναν διαφορετικό τρόπο οργάνωσης και πάλης. Το νέο εργατικό κίνημα δεν μπορεί να περιορίζεται στα όρια που του επιβάλλουν το κράτος, η εργοδοσία και το αντεργατικό θεσμικό πλαίσιο. Στο σήμερα, η συνολική αντιδραστική θωράκιση του σύγχρονου ολοκληρωτικού καπιταλισμού και του κράτους του, έχει επιφέρει σημαντικές επιπτώσεις στον συνδικαλιστικό αγώνα και στο απεργιακό δικαίωμα. Έτσι μαζί με τον «έμμεσο» έλεγχο που επιβάλλει μέσω του εργοδοτικού και κυβερνητικού συνδικαλισμού για να κρατάει την εργατική τάξη παθητική και παροπλισμένη, επιτίθεται και άμεσα στην απεργία και στις μορφές πάλης των εργαζομένων, μέσω μιας σειράς νομοθετικών ρυθμίσεων και διαταγμάτων, έχοντας φτάσει σε μια συνθήκη ουσιαστικής απαγόρευσης και ποινικοποίησης τους.

Αυτή η κατάσταση απαιτεί ένα κίνημα που δεν αντιμετωπίζει τη νομιμότητα ως το ανώτατο όριο της δράσης του και δεν περιμένει από το κράτος και τα δικαστήρια να του επιτρέψουν να αγωνιστεί. Που στηρίζεται στη μαζικότητα, στις γενικές συνελεύσεις, στις επιτροπές αγώνα, στην περιφρούρηση και στην αποφασιστικότητα των ίδιων των εργαζομένων. Που μπορεί να συγκρούεται με το αντεργατικό θεσμικό πλαίσιο και να επιβάλλει στην πράξη το δικαίωμα στον αγώνα.

Η νέα περίοδος που έχει ανατείλει ξαναφέρει το εργατικό κίνημα μπροστά στις συνθήκες που αντίκρισε στη γέννησή του, όπου η «νομιμοποίηση των αγώνων» επιβαλλόταν από την ισχύ και την αποφασιστικότητα των εργαζομένων, κόντρα στην διώξεις και την ωμή καταστολή.

Γι' αυτό δεν αρκεί η επιστροφή στη λογική της «αγωνιστικής» συνδιαλλαγής που χαρακτήρισε το ρεφορμιστικό και σοσιαλδημοκρατικό συνδικαλισμό, ούτε στη γραμμή του ΠΑΜΕ, που, παρά τη μαχητική του παρουσία, εγκλωβίζει τους αγώνες στα όρια του σημερινού συσχετισμού και δεν τους μετατρέπει σε δύναμη συνολικής πολιτικής αναμέτρησης με το κεφάλαιο και τις κυβερνήσεις του. Παράλληλα, αναπαράγει μορφές γραφειοκρατικής λειτουργίας και έναν κομματικοκεντρικό συνδικαλισμό, όπου η ανάπτυξη του κινήματος υποτάσσεται συχνά στις πολιτικές και (κυρίως) εκλογικές ιεραρχήσεις του κόμματος.

Θέλουμε μαχητικό συνδικαλισμό και ανεξάρτητο κέντρο αγώνα, ως μέρος ενός κινήματος

εργατικής χειραφέτησης. Ενός κινήματος που θα στηρίζεται στη συμμετοχή των ίδιων των εργαζομένων, στις γενικές συνελεύσεις, στις επιτροπές αγώνα, στα ταξικά σωματεία, στην εργατική δημοκρατία, στο συντονισμό των αγώνων και στη διεθνιστική αλληλεγγύη. Ενός κινήματος που θα ενώνει τον οικονομικό με τον πολιτικό αγώνα, θα προβάλλει στόχους σύγκρουσης με την κυβέρνηση, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., το ΝΑΤΟ και την πολεμική οικονομία και θα συνδέει κάθε μικρή μάχη με τη συνολική προοπτική της εργατικής χειραφέτησης και της επαναστατικής ανατροπής του καπιταλισμού.

Θα ήθελα να κλείσω με την εξής θέση.

Στη σημερινή εποχή και στις σημερινές συνθήκες δεν μπορεί να υπάρξει το μικρό χωρίς το μεγάλο και αντίστροφα. Τα χαρακτηριστικά της σημερινής οικονομίας, μετατοπίζουν το κέντρο βάρους του ταξικού αγώνα, όλο και περισσότερο, από τον κάθε κλάδο ξεχωριστά στην οικονομία σαν σύνολο, και η αδιαλλαξία του συστήματος οδηγεί σε μια συνθήκη όπου η απόσπαση κατακτήσεων μπορεί να εξασφαλιστεί μόνο με και σε αγώνες που, ακόμη κι όταν αφορούν ή εκκινούν από τα λεγόμενα «μικρά» και του «χώρου», έχουν τελικά στην «ψυχή», τη λογική και το πλαίσιό τους το στοιχείο της αμφισβήτησης-ρήξης με το εκμεταλλευτικό στάτους. Για αυτό ο ρόλος και η δράση του «συνειδήτου» στοιχείου στα πλαίσια του εργατικού κινήματος αποκτάει αναβαθμισμένη βαρύτητα, για αυτό και η συγκρότησή του αποτελεί προτεραιότητα.

Υπό αυτήν την έννοια η μαζική και αποφασιστική συγκρότηση των πυρήνων της κομμουνιστικής απελευθέρωσης στην εργατική τάξη και τους νευραλγικούς τομείς της καπιταλιστικής οικονομίας και η συγκρότηση κομμουνιστικού ρεύματος στην Ελλάδα και διεθνώς, αποτελούν πλευρά και όρο της ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος. Ούτε οι αυθόρμητοι αγώνες, ούτε τα σωματεία, όσο αναγκαία και αν είναι, αρκούν από μόνα τους.

Σε αυτό συνηγορεί και η ίδια η ιστορία του εργατικού κινήματος, όπου δείχνει ότι κάθε μεγάλη κατάκτηση, κάθε νικηφόρος αγώνας και κάθε επαναστατική τομή στηρίχθηκαν στην ύπαρξη μιας οργανωμένης κομμουνιστικής πρωτοπορίας. Μιας δύναμης που δεν περιορίζεται στην οργάνωση των επιμέρους αγώνων, αλλά συμβάλλει στη διαμόρφωση συνολικής ταξικής συνείδησης, ενώνει τις διάσπαρτες εμπειρίες της τάξης, αντιπαλεύει την κυρίαρχη ιδεολογία και συνδέει τον καθημερινό αγώνα με τον στόχο της επαναστατικής ανατροπής του καπιταλισμού και της κομμουνιστικής απελευθέρωσης.

Σε μια εποχή που ζητά όσο ποτέ άλλοτε την κομμουνιστική πολιτική, όποιος/α αντιλαμβάνεται την ανάγκη να πάνε τα πράγματα αλλιώς, σωστά αντιλαμβάνεται ότι το

κλείσιμο αυτής της ομιλίας, είναι κάλεσμα στράτευσης και οργάνωσης, διότι ο αγώνας θέλει σχέδιο αλλά πρώτα από όλα θέλει μαχητές και μαχήτριες.